

Kuinka sanoa sanomatta mitään ja minkä vuoksi ei kannata sanoa mitään?

Kirjoittanut Pekka Ryhänen

22.03.2011 20:26 - Viimeksi päivitetty 22.03.2011 22:56

Äskettäin julkisuuteen nousi [Nuotta.com Älä alistu! -kampanja](#) , jossa bi-seksuaalisuudesta omien sanojensa mukaan eheytynyt nuori nainen toi julki omakohtaisen todistuksen. Nyt kampanjasta on julkisesti sanoutunut irti arkkipiispa

Kari Mäkinen

ja Facebookissa oleva vastakampanja on kerännyt yli 13 000 kannattajaa (tosin se katosi sieltä).

Päätin olla kirjoittamatta blogia siihen saakka kunnes saan graduni valmiiksi, jottei olisi ylimääräisiä kirjoitushommia hidastamassa sitä. Töiden ohessa projekti kesti hieman liian kauan, mutta se oli kuitenkin samalla antoisa prosessi. Aluksi meinasin kirjoittaa jotain teologista analyysia, mutta aihepiirin uutisten retoriikka synnytti jo sivullisen tekstiä, joten parempi julkaista tämä aluksi.

[Kotimaa24.fi -sivustolle](#) haastateltiin Helsingin piispaa **Irja Askolaa** (22.3.2011). Hän kommentoi kampanjaa näin:

- Ensimmäinen laatukriteeri on se, että Raamatun nimissä ei saa harjoittaa hengellistä tai henkistä väkivaltaa kenenkään mielipidettä tai identiteettiä kohtaan. Kirkollis- ja piispainkokous ovat selkeästi ilmaisseet että homot ja lesbot ovat tervetulleita kirkkoon omina itsenään ja syrjintä ja tai loukkaava käytös ei ole evankeliumin mukaista.

Todellisuudessa Irja Askola ei halua, että Raamatun pohjalta keskustellaan seksuaalietiikasta. Nimittäin Raamatussa ei esiinny jakoa, jota hän esittää. Sen sijaan Raamattu pitää sisällään ihmisten todeksi elettyjä ajatuksia mm. homoseksuaalisuudesta. Sen vuoksi Askola välttelee epäsuorasti Raamatun käyttöä keskustelupohjana, koska se ei lopulta tue asiaa, jota hän haluaa ajaa.

Raamattu esitetään Askolan retoriikassa niin, ettei sitä saa vetää mukaan keskusteluun. Siten sinne tallennetut ihmisten eletyt ja koetut ajatukset nouse esille. Aivan kuin Raamattu olisi jokin lukittu kirja, mitä ei voida avata ja katsoa, miten varhainen kirkko on tämän asian kanssa elänyt. Raamattu ei ole mikään elämästä irrallinen oppilauseke tai mietelausekokoelma, jota voidaan soveltaa asiayhteydestä riippumatta eri tavoin eri aikoina. Nimenomaan Paavalin kirjeet ovat kirjoitettu dynaamiseen kontekstiin eli keskelle elävää seurakuntaelämää, jossa on menty myös rankasti metsään.

Kuinka sanoa sanomatta mitään ja minkä vuoksi ei kannata sanoa mitään?

Kirjoittanut Pekka Ryhänen

22.03.2011 20:26 - Viimeksi päivitetty 22.03.2011 22:56

Askolan retoriikka paljastaa, että hänelle Raamatun tulkintaa ohjaa kirkollis- ja piispainkokous. Samanaikaisesti hän laittaa Raamatun kellumaan seuraavalla toteamuksella:

Askola sanoo myös, ettei Raamattua omista mikään yksittäinen ryhmä kirkossa.

- Raamatun pohjalta vedetään tällä hetkellä kirkossamme erilaisia johtopäätöksiä seksuaalietiikasta ja pidän harmillisena sitä, jos kumpi tahansa vastakkainen puoli väittää toisen olevan epäraamatullinen.

Jos asiasta ei voi eikä saa tehdä minkäänlaista totuusväittämää, niin on aika vaikeata keskustella ja päästä eteenpäin. Askolan muotoilussa ei ole kyse avoimuudesta, rehellisyydestä tai toisen kunnioittamisesta, vaan se on lopulta passiivinen ja näennäisesti pehmeä tapa pyrkiä vaientamaan keskustelun toinen osapuoli. Yleinen mielipide maassamme kyllä pitää huolen, että vaikenemallakin Suomen kansa saa Askolan mieleistä opetusta ko. asiasta, joten ei ole mitään tarvetta keskustella. Sen vuoksi ei kannata sanoa mitään koska ei ole mitään tarvetta ja parempi on, ettei kukaan muukaan sano mitään.

Siksi Älä alistu! – kampanja on ongelmallinen Askolalle. Edes sitä ei saa sanoa, että joku nuori on omaehtoisesti ilman mitään pakkoa tai käännytystä kokenut asian eri tavoin, kuin yleinen mielipide. Kampanjan ideana ei ollut eheytyksen tyrkyttäminen ihmisille, jotka eivät sitä halua. Sen sijaan pyrittiin tuomaan asiallisesti esille, että joku voi aidosti kokea paremmaksi sen, ettei toteutua homoseksuaalisuudesta elämäntapaa, kuin sen mukaan elämisen.